

Rakasta ja tee mitä tahdot
Jonna Tolonen

Kun kirkkaankeltainen leskenlehti puskee värittömän maan uumenista esiin ihmeen kaupalla, herkistyy mieli tajuamaan: minähän elän heräävän luomakunnan keskellä ja olen itse osa sitä! Kevät tulee, olenkohan minäkin siitä osallinen! Samaan aikaan sima, munkit ja kevätaurinko herättelevät sisimmässä piilossa olevia ilon kuplia pintaan. Ehkä minunkin hämärydessäni voisi piillä jotain yhtä taianomaista kuin kirkkaankeltaisessa elämän merkissä. Jos niin on, mistä kohtaa se tänä vuonna puskee esille?

Sydänkevättä värittävät kirkkovuodessa ilon eri sävyt. Pääsiäisen iloinen ja riehakas juhla jatkuu ympäri maailman aina helatorstaihin asti, vaikka meillä Suomessa viikkokausia jatkuva riemu ei ole kovin näkyvää. Tutumpaa on hiljainen ilo, joka saa kissan tavoin matalasti kehräämään tyytyväisenä.

Kupliva, pirskahteleva ja ylitsevuotava ovat sanoja, joilla ilon keveyttä usein kuvataan. Ilo tuntuu kehossa keveytenä, se saa askeleen nousemaan vaivattomasti. Nähdäkseni ilo ei ole kuitenkaan pohjimmiltaan keveyttä, vaan perustavanlaatuisen raskasta, joka painuu elämän perustuksiin asti. Elämänilo värittää koko ympäröivän todellisuuden, toiset ihmiset ja oman itsen laajempiin värisävyihin. Ilo houkuttelee jakamaan ja hakeutumaan toisten seuraan.

Ilo on läheistä sukua rakkaudelle ja armolle, oikeastaan näiden kahden rakas lapsi. Siksi ilo kuuluu kristityn elämään ja etenkin näin pääsiäisen jälkeisiin tunnelmiin. Olo voi olla aidosti kevyt, kun mennyt on annettu anteeksi ja tulevaisuus on toivolle avoinna. Kun synti, murhe ja suru on annettu vankempien hartioiden kannateltavaksi, voi Taivaan Isän lapsi tuntea huoletonta vapautta ja ilon kevyttä kannattelua.

Jos elämäänsä, omia tekojaan ja tekemättä jättämistään, alkaisi puntaroida enemmän rakkauden ja armon näkökulmasta, mitä siitä seuraisi? Kirkkoisä Augustinuksen kynästä on jälkipolville jäänyt pureskeltavaksi ajatus: ”Rakasta ja tee mitä tahdot. Jos vaikenet, vaikene rakkaudesta. Jos huudat, huuda rakkaudesta. Jos nuhtelet, nuhtele rakkaudesta. Jos säälit, sääli rakkaudesta. Jos sisälläsi on rakkauden juuri, tuosta rakkaudesta ei voi syntyä kuin pelkkää hyvää.”

Rakkauteen sitoutuminen vapauttaa. Siinä vapaudessa on tilaa ilon pirskahduksille, jotka muistuttavat jatkuvasta uudistumisesta ja elämän perimmäisestä hyvydestä. Sillä Hyvyys on se, joka on routaisimmankin maan alla virtaava voima. Elämänilo, joka ei ole peräisin meistä, on meihin luotu ja meille annettu armosta ja rakkaudesta – jaettavaksi. Kovan maan alta nousee ensin yksi orastava leskenlehti, joita hetken päästä on tienpiennar tulvillaan.